

12 september 2021
(24ste Zondag door het Jaar B)

“Ik ben een gelovige, maar niet praktiserend”.

Dit is een bekend refrein, misschien te bekend... Jullie hebben zeker al mensen ontmoet die zich verplicht voelen een ‘maar’ toe te voegen wanneer ze over hun geloof spreken.

Ik geloof, maar...

Ik ben een Christen, maar...

Ik ben een gelovige, maar geen praktiserende!

Het lijkt alsof het nodig is elke uitspraak die raakt aan het terrein van het geloof te nuanceren!

Een Engelse dominicaanse broeder schreef eens dat “gelovig zijn maar niet praktiserend” even absurd is als “nudist zijn en niet praktiserend”! Ik weet niet of jullie het met hem eens zijn, maar we moeten toegeven dat de Engelsen gevoel voor humor hebben!

Gelovig en niet-praktiserend... twee echt tegenstrijdige begrippen volgens de teksten van vandaag. Ik citeer uit de eerste brief van Jakobus die we hoorden: “*wat baat het een mens te beweren, dat hij geloof heeft als hij geen daden kan laten zien?*” Je hebt het goed gehoord: geloof vloeit voort uit daden, niet andersom. “*Ik zal u uit mijn daden mijn geloof bewijzen*” zegt Jakobus. En ook het evangelie dat we hoorden nodigt ons uit om na te denken over deze spanning tussen woorden en daden.

Inderdaad, de ware belijdenis bestaat niet uit het spreken van de juiste woorden, maar meer radicaal uit het leiden van een juist *leven*, een *sprekend* leven... En daarvoor moet men zijn *kruis* opnemen, met andere woorden... zijn leven in handen nemen! Dit is de echte praktijk: je kruis —en je leven— zelf opnemen.

Maar wat betekent dat? Het kan best beangstigend zijn!

Laten we eerst kijken naar de figuur van Petrus. Petrus —in het evangelie van Marcus— denkt en spreekt voortdurend in de logica van de macht. Hij wil Jezus' leven redden... en dat van hemzelf. In feite —en dat in tegenstelling tot wat Petrus doet— moeten wij elke dag ontdekken dat er een soort leven is waarvan wij ons moeten afscheiden. Alleen door *dat*

leven los te laten —het leven van macht en controle— zullen we *ons eigen leven* vinden.

Dit is dus de opdracht waar we elke dag opnieuw werk van moeten maken: een deel van onszelf loslaten —een klein beetje egoïsme— om een leven te krijgen dat voller is van leven ! Dit is de paradox van het Evangelie. Het is een dagelijks proces van afstand nemen van alles wat ons verhindert het echte leven te verwelkomen, van alles wat ons verhindert onszelf te zijn! U hebt het gehoord: Petrus spreekt over Jezus als de “*Messias*”, daarmee spreekt hij opnieuw in termen van macht, met politieke en ondertonen... Aan de macht zijn leidt altijd tot een vorm van behoud of conservatisme... dat is typisch voor wie bang is die macht te verliezen !

Maar Jezus is niet bang om zijn leven te verliezen. Hij spreekt nooit over zichzelf in termen van macht en gebruikt in het evangelie nooit de term “*Messias*” voor zichzelf, maar altijd “*Mensenzoon*”. Als wij het krampachtig vasthouden aan ons eigen leven loslaten en ons echt bekeren, dan kunnen wij paradoxaal genoeg een nieuw leven *winnen* in de zin van het evangelie...

Ons kruis opnemen gaat dus niet om de juiste belijdenis, maar om de juiste daad. We praktiseren niet alleen omdat we geloven. We geloven ook omdat wij daden kunnen tonen. Wij geloven telkens wanneer uit onze daden —wat die ook mogen zijn— ons geloof in het echte leven blijkt. **Dàt** is het opnemen van ons kruis. **Dàt** is je leven in eigen handen nemen!

Het kruis opnemen betekent niet lijden, maar waarachtig leven, tot het einde toe, zelfs als dat lijden betekent.

Het kruis opnemen is je leven, je vreugde, je mislukkingen in eigen handen nemen, ze durven aankijken.

Het kruis opnemen is geloven dat je een mislukking kan overwinnen, dat een doodlopende weg paradoxaal vruchtbaar kan worden.

Dus, als dit de oproep van vandaag is, van het feest van de kruisverheffing, laten we dan echt ons kruis opnemen! Laten we ons leven in eigen handen nemen... om hoogte te winnen! Amen.